

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی تحصیل حقوق بوسیله اشخاص ثالث در حقوق ایران و انگلیس

محل انتشار:

کنفرانس ملی تحقیقات علمی جهان در مدیریت، حسابداری، حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

هادی نجاری - مدرس گروه حقوق، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

علی حیدری نیا - گروه کارشناسی حقوق، واحد زاهدان، دانشگاه آزاد اسلامی، زاهدان، ایران

خلاصه مقاله:

عقد به عنوان موجودی انتزاعی محصول مشترک اراده دو، یا چند طرف است؛ بر همین اساس آثار و نتایج آن هم اصولاً متوجه طرفین آنمی باشد و له یا علیه بیگانگان که اراده ی آنها در شکل این موجود اعتباری نقشی نداشته است بلا اثر است و این همان اصل نسبی یا خصوصی بودن اثر قرارداد می باشد. اصل نسبی بودن اثر قرارداد متفاوت از اصل قابل استناد بودن قرارداد در برابر اشخاص ثالث است: هر قراردادی با انعقاد وضعیت حقوقی جدید را خلق می کند که اشخاص ثالث نمی توانند آن را نادیده انگارند. معتبر بودن قرارداد نسبت به اشخاص ثالث بدین معناست که طرفین می توانند به وجود آن در برابر اشخاص ثالث استناد کنند و چه اینکه این قرارداد حقی عینی برای طرفین آن ایجاد نماید و چه حق دینی، دیگران مکلف به رعایت آثار حاصل از آن هستند و بایستی آن را محترم شمرده و از تجاوز به آن خودداری کنند. از این رو اصل نسبی بودن اثر قرارداد هیچ برخوردی با قابلیت استناد عقد در مقابل اشخاص ثالث ندارد. با وجود آن که قاعده نسبی بودن اثر قرارداد قاعده ای عام و کلی است، اما از آنجا که ما من عام الا و قد خص این قاعده هم به خود استثناءاتی دیده است.

کلمات کلیدی:

تحصیل حقوق، حقوق شخص ثالث، حقوق ایران، انگلیس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/737167>

